

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

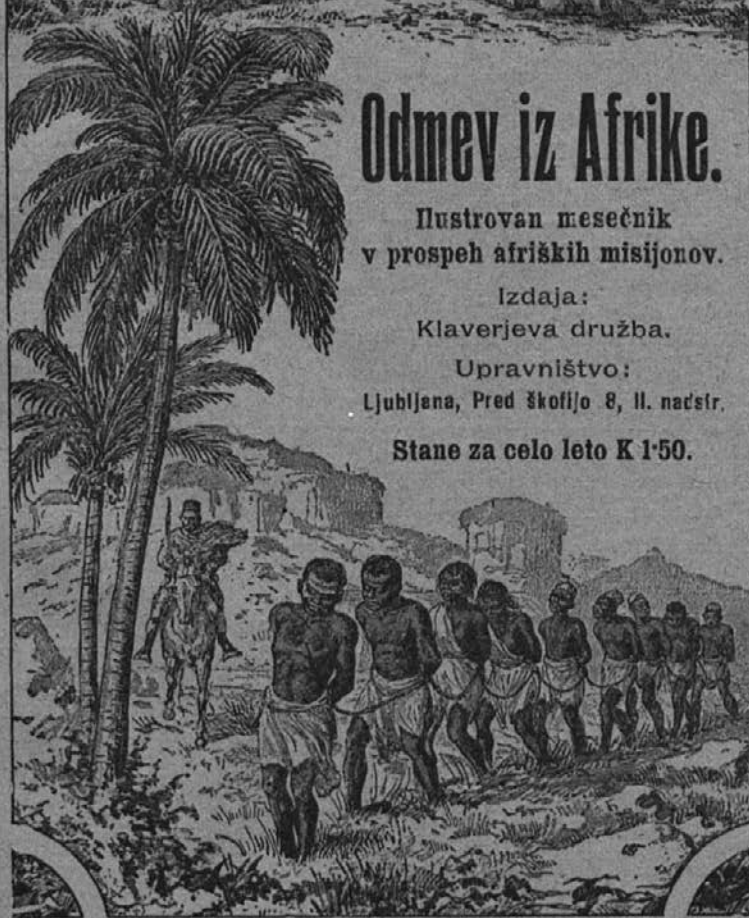
Izdaja:

Klaverjeva družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadst.

Stane za celo leto K 1.50.

Odmev iz Afrike;

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, nemškem, poljskem, italijanskem, francoskem, češkem, angleškem, portugalskem in madžarskem jeziku. Blagoslovljen po Piju X. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

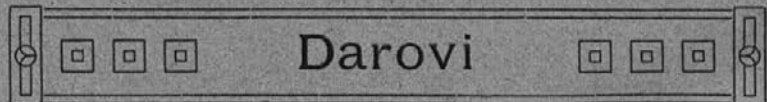
Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospe grofici M. Tereziji Ledóchowski, **Rim**, via dell' Olmata 16.

Vsebina številke meseca grudna:

Oklic na cenjene čitatelje in prijatelje misijonov. — Verski pojmi, ki se nahajajo v jeziku Bantov. — Šege in običaji Bisugajev. — Apostolski izlet. — Apostolski vikariat Francoski Sudan. — Apostolska prefektura Rhodezija. — Napredovanje izlama v Nigeriji. — Kratka misijonska poročila. — Iz uredniške mape. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Memento za umrle. — Kaj je Družba sv. Petra Klaverja? — Popolni odpustek. — Sliki: Božična igra, ki so jo uprizorili v Empandeniju zamorski otroci misijona pod vodstvom jezuitskega misijonarja p. Biehler. — P. Andrej Hartmann, veteran Empandenija.

Srčne želje oo. misijonarjev.

V misijonu Lufundzi, Rhodezija, potrebujejo **eno oltarno sliko** Matere dobrega sveta, če mogoče slikano na pločevino (okoli K 150.—) in **dva majhna zvončka** za stolp kapele, ki se bo postavila (en zvonček po okoli K 150.—).

od dne 1. do 30. kimavca 1913.

Za afriške misijone: N. N. 3 K, Jaklič 1 K, Sernak A. 2 K, preč. g. J. Dolenc 1 K, Zorman N. 2 K, preč. g. župnik Brenc 1 K, Jordan M. 50 v, Rejc C. 2 K, preč. g. župnik J. Dernovšek 20 K, Pirnat 2 K, Zorman Iv. 10 K, Frim M. 1 K, Neimenovana 60 K, po preč. g. župniku F. Bratkoviču darovano od † Mar. Špandl 100 K, N. N. 1 K, Peternel H. 1 K, Schwarzelmüller A. 3 K, Bak F. nabrala 8 K 80 v, N. N. 17 K 20 v, N. F. (za nakup zvona) nabrala 6 K 20 v.

Za sv. maše: Pašec M. 10 K, Kržišnik A. 6 K 10 v, Keržič M. 4 K.

Za stradajoče: Kostanjevec M. 5 K, Pikec M. nabrala 5 K, Šamperl J. 5 K, Horvat J. in A. 50 v, Bombek C. 20 v, Prosenjak A. 40 v, Hren M. 30 v, Bahar R. 1 K, Bahar M. 40 v, Cerar K. in J. 86 v, N. N. 44 v, Zrnc F. 2 K 40 v, Sedej A. nabrala 17 K 72 v, Skvarč D. 10 K, po preč. g. župniku Časl doposlano, nabrala Zupan H. 27 K 10 v, po Benedičič M. 13 K, Dolinšek P. 7 K, † J. Habe 12 K, Noč S. 4 K,

Božična igra, ki so jo uprizorili v Empandeniju zamorski otroci misijona pod vodstvom jezuitskega misijonarja p. Biehler.

Oklic

na cenjene čitatelje in prijatelje misijonov.

Kmalu se bodo oglasili božični zvonovi in vabili kristjane, naj hitijo v hišo božjo, da slišijo iz ust duhovnika veselo oznanilo odrešenja. Sveto veselje se bo takrat naselilo v srca vseh, in z veseljem bodo zahvalili Boga za učlovečenje Kristusovo. Dočim pa se dviga v naših cerkvah „Gloria“ proti nebu, trpijo daleč od nas v Afriki še tisočere in tisočere duše v temi poganstva in še nič ne vedo o Luči, ki je prišla, da razsvetli svet.

Hočete li, ljubi čitatelji in čitateljice, biti apostoli Kristusovi, apostoli ljubezni, — o potem pomagajte, da se bo veselo oznanilo o Kristusovem učlovečenju lahko tudi poganskim ljudstvom oznanjevalo. Podpirajte afrikanske misijone! Vi,

ki čitate „Odmev“, prispevajte tudi k temu. Toda treba je tudi druge pridobiti za to apostolsko delo, predvsem mladino; kajti bodočnost je mladine. Ako se bo v za dobro tako sprejemljivih otroških srcih vzbudila in gojila ljubezen do misijonov, bo tudi ž njimi rasla in jih naredila zmožne za heroične žrtve, ako jih ljubi Bog pokliče v službo misijonov, ali k sodelovanju in marljivemu podpiranju misijonarjev, kakor pač dovoljujejo njih življenske razmere. Zato se obrača danes „Odmev“ do vas s posebno prošnjo. „Zamorski otrok“, ki je bil dozdej samo priloga „Odmeva“, postane samostojen. V slovenskem jeziku bo z Novim letom 1914 prvikrat stopil sam v svet. Kakor vsak otrok rabi tudi „Zamorski otrok“ v začetku svojega življenja največ skrbi in negovanja. Naklonite mu svojo skrb s tem, da ga naročite za svoje in vam v varstvo izročene otroke in ga tudi drugim priporočajte. (Stane na leto 1 K.) Potem bodele enkrat, združeni s tistimi dušami, katerim ste pomagali prinesiti veselo poročilo odrešenja, gori peli učlovečenemu božjemu Sinu večer „Gloria“.

Verski pojmi, ki se nahajajo v jeziku Bantov.

(Piše O. Torrend, D. J.)

Bog je tako hotel, da sem našel v jeziku Bantov izražene glavne verske resnice, in to zelo vpliva na ta ljudstva. Tako je n. pr. njihovo zelo originalno štetje posnetek božjih zapovedi vsemu stvarstvu in posebej padlemu človeku.

Roke, na katere štejejo, se imenujejo v njih jeziku „Maansa“, kar dobesedno pomeni „tabli postave“. Da se pove „tri“, se iztegne tretji prst leve roke z besedo „utatue“, kar pomeni „ne ponižujte (do živine)“. Z druge strani kaže njihov čudni zistem razdelitve imen na to, da se sedmi dan ne sme delati, da ni poniževanja, da sami sebe ne ponižajo (pod živino), in da se ta dan sme dati samo ušesom delo. Ali hočete vedeti, kako to izrazijo v svojem jeziku?

Tisti deli telesa, ki delujejo odvisno od naše volje, so ušesa, roke in noge. Besede, ki izražajo te dele, tvorijo posebno vrsto imen, ki se vsa začnejo s „ku“, n. pr. ku-tui, uho; ku-ara, zgornji del roke do pazduhe; ku-boko, cela roka; ku-uru, noga. In ta besedna vrsta je sedma. Tako zelo je sedma, da se ne da drugače šteti, ne da bi se prevgel ves jezikovni ustroj ali se potem iz nje napravilo prvo

znamenje nove idejne serije. Opomniti je še, da v ta razred ne pride nobena druga beseda, kar dokazuje, da je za ljudi te dežele bistven razloček med telesnimi deli, ki jih Bog po svoji volji vzdržuje delavne, kakor rebra, srce, prsi, želodec itd., in med onimi, ki nam jih je dal na razpolago, da opravljamo svoje delo, posebno hlapčevsko delo; med telesnimi deli, ki pospešujejo tok krvi in druge bistvene funkcije, in med onimi, kakor roka, ki ne morejo ničesar izvrševati, ako se jim od znotraj ne da energije.

Potem se najde tudi, da jeziki te dežele razdelijo vsako roko, vsako nogo in še glavo v sedem udov, in sicer tako, da se s tem izrazi, da vsak sedmi ud, ali v obratnem zmislu prvi, vabi k počitku. Tako štejemo kot ude ali dvojne ude glave, katere lahko mi sami navajamo k delu: 1. čelo, 2. oči, 3. nos z nosnicami, 4. jezik, 5. obe ustnici (kot en ud smatran pod imenom „muromo“), 6. brada, 7. ušesa. Vsi vemo: če naj ušesa delujejo, t. j., če naj poslušajo ušesa besedo modrijanov in pesmi, ki živce pomirjujejo, mora biti drugo telo mirno.

Za roko pridejo v poštev kot udi: mezinec, potem prstanec itd. do palca. Tako že nastane pet delavnikov; potem pride laket kot šesti, in sedmi del roke, ki se, ker otroke nanj naslanjajo k počitku, imenujejo ku-ara, kar je toliko kot pokoj. To je posebnost izražanja, da naznanijo, da naj otroci sedmi dan počivajo, in beseda „otrok“ ima tu razširjen pomen in obsega tudi delavce.

Za nogo je jezik te dežele še določnejši, jasnejši. Štejemo pet prstov na eni nogi, kar že znese pet delavnikov, potem spodnji del noge, potem zgornji del, na katerega sedamo. Ta zadnji del pomeni spet pokoj, in da bi se odpravil vsak dvom, da se gre tu za zakon pokoja na sedmi dan, imenujejo ta ud ci-bero ali ri-bero, izraz, ki pomeni v vseh deželah dan počitka.

Jaz najdem v teh jezikih celo kopico verskih pojmov, podobnih tem, ki sem jih ravnokar razložil. In če jih ljudem onih dežel razložim, bi radi skoraj vselej takoj bili pripuščeni k svetemu krstu. Žalibog ne gre stvar tako naglo. Najprej jih je treba navaditi na nedeljski pokoj, katerega njih jeziki tako jasno zahtevajo. Treba je te verske pojme v njihovih glavah zbistriti. Veliko jih mora pustiti mnogoženstvo; drugi se morajo odločiti za povrnitev ukradenih reči itd. In njih spomin je tako malo izurjen, da vse, kar se jim je dopovedovalo, od danes do jutri spet pozabijo.

Šege in običaji Bisugajev.

(Piše o. Recsinek iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu.)

Dežela Bisugajev, imenovana Kakamega, je v Angleški vzhodni Afriki, v pokrajini Severna Kavironda, ob reki Jali. Iz moje sobe v koči iz surove ilovice se nudi krasen razgled na celo krajino. Na severu zapira obzorje hrib Elgon, 14.000 angleških čevljev visok. Na vzhodu je obzorje omejeno od razsežne verige visokih gor, ki se jim pravi „the naudi escarpment“. Južno in zahodno leži dežela niže, pa je zelo romantična s svojimi obilimi, s krasnim zelenjem pokritimi griči. Na severovzhodu se razprostira mogočen pragozd, v katerem gospodarijo mnoge divje zveri in kjer si domačini s pšico in lokom streljajo divjačino. Naš misijon leži na višini 5300 angleških čevljev in se smatra za najbolj zdrav.

Bisugaji so dobro zrasli možje; veliki in obenem mišičasti, ker je posledica njihovega življenja, poljedelstva in lova: to so lepe postave. Njih koža je temnočrna, ustnice precej debele, nos zelo širok — pravi zamorski tip. Njih obleka je zelo preprosta. Možje nosijo majhno živalsko kožo, z motvozom okoli vratu pritrjeno. Mladi fantje nosijo enako malo usnjato vrečo, v katero vtikajo podgane, katere vlovijo. Deklice ne nosijo do svoje ženitve nobene obleke. Žene imajo živalsko kožo kakor možje. Če je žena prvokrat noseča, ji napravijo zareze na trebuhu in hrbtu. V te zareze nakapljuje strupa, tako da se rane, kadar se zacelijo, pokažejo kakor v reliefu na koži.

Vsi, možje in žene, napravijo luknje različne velikosti v svoja ušesa in obesijo vanje male verižice, obročke, lesene izdelke, klince itd. Stare ženske preluknjajo na enak način spodnjo ustnico in vtaknejo kosček lesa noter, ki se more polagoma, čim starejše postajajo, nadomestiti z večjim kosom. Kakor večina zamorcev, tako tudi Bisugaji radi nosijo železne zapone okoli rok in nog. Lasje so zelo umetno striženi. En del glave se čisto obrije, drugi del las raste v okrogli, četveroglati, trioglati itd. obliki, kar jim da jako divji izraz. Brado izpulijo, kakor hitro se pokaže. Vsaka brka se izpiplje posebej z jako fino nitjo, s katero jo omotajo. — Pri vseh se odstranita oba srednja zoba spodnje čeljusti.

Obreza je za vse mlade ljudi predpisana, pa nima nobenega verskega značaja. To je le temu rodu lasten običaj, katerega ne poznajo po izvoru; z mohamedanstvom ni v nikakem sorodstvu.

Ženitev je zelo preprosta med Bisugaji. Če želi mladenič vzeti deklico, ni treba nič dogovora s starši deklice.

Ženin jih še obišče ne: nobene ceremonije — nič! Edino, kar ima storiti, je, da pošlje staršem deklice dve ali tri krave in — deklica je njegova. Če se hočeta ločiti, pošljejo starši deklice nazaj tiste krave, in s temi si kupi mož drugo ženo. Tako ima lahko mož v enem samem letu več žen zaporedoma. Pogosto pokličejo starši deklico nazaj in jo dajo drugemu možu, ki jim da eno kravo več. Tudi žena lahko pusti svojega moža, če se ji zljubi, in si vzame drugega, seveda zmeraj pod pogojem, da se dobljene krave dajo nazaj in druge pošljejo. — Razume se, da dela ta šega misijonarjem velike težave.

Možje so zmeraj oboroženi z lokom in pšico; to orožje rabijo z veliko spretnostjo, da v gozdu streljajo malo divjačino, n. pr. antilope, opice, zajce itd. Glavni opravke dečkov je lov na podgane po njivah, tudi z lokom in pšico. Podgane jim gredo posebno v slast.

Možje jedo vsake vrste živali, divje in druge; žene se morajo pri jedi v marsičem omejiti. Tako jim je n. pr. prepovedano jajca in kokoši jesti. (Ta šega obstoji v celi ekvatorialni Afriki.) Branijo se celo te jedi za svoje može kuhati. Afriške žene so večidel hude kadilke; žene Bisugajev delajo v tem izjemo, ne kadijo tobaka, tudi možje ne.

Njih jezik je goltniški in torej za misijonarje, pri katerih materinem jeziku ni goltnikov, jako težaven. Holandci so na boljšem zaradi svojega jezika.

Nimajo skoro nobene vere in so zelo praznoverni. Ves dan stoje okoli koče čarodejca in nosijo obilne amulete. Njihove predstave o Bogu in o drugem svetu so zelo omejene; vsi tozadevni pojmi so netočni in nedoločni. Amuleti naj bi jih obvarovali bolezni, jih na potovanju ščitili, jim obilen blagoslov prinašali itd. To je vsa njihova vera.

Apostolski izlet.

(Opisala za bralce „Odmeva iz Afrike“ bela sestra v Nyundo.)

„Mislim, da sem Vam že pravila,“ piše sestra Ignacija Lojola generalni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, „da hodimo vsako sredo v zelo oddaljene vasi obiskavat prebivalce. Po prvi sv. maši zgodaj zjutraj se odpravimo na pot; in gremo — mnogokrat, ne da bi vedele, kam naj namerimo korake. Kraj in ljudje so nam še v mnogem oziru neznani. Nedavno nas je srečal med potom kristjan, ki nas je prijazno

pozdravil in vprašal: „Mama, kam greste?“ — „Tjale v bližino hriba, ki ogenj bruha. Poznaš li vas po imenu ob vznožju ognjenika?“ — „Seveda mi je znana vas; a je do tje zelo daleč.“ — „Mi li hočeš kazati pot?“ — Trenutek se je obotavljal; pokazala sem mu varnostno iglo (edino, ki sem jo imela): „Tole dobiš za plačilo, če hočeš biti naš vodnik.“ Pri teh besedah so se zaiskrile oči našega dobrega črnca. Z veseljem je sprejel moj predlog. Tako smo nadaljevali pot čez drn in strn. Tuptam nam je prekoračiti potoke in močvirja; mostov ni seveda tu nobenih, zato pa je lavino kamenje, drevesni hlodi in vejevje. Ako je potok, ki ga moramo prekoračiti, preglobok ali preširok, se moramo, hočeš nočeš, dati od kakega pridnega zamorca prenesti na onostransko obrežje, ume se ob sebi, brez velike pazljivosti na svojo belo okleko; kajti naši dobri črnici so navadno namažani od nog do glave s surovim maslom in oljem in se svetijo, kot bleščeče likani čevlji, kar se jim zdi izredno lepo.

Hoteli smo ravno stopiti v vas *Kabere*, ko ugledamo bolnika, sedečega pred svojo kočo. Ubožec se je nahajal v groznem položaju. Polovice obraza ni več imel; gledalo nas je dvoje pomilovanja vrednih oči; roke in noge niso bile drugega ko rana. Približamo se mu in odzdravil je nekoliko boječ. Bilo je prvič, ko je videl bele ljudi. Poskusila sem mu pripovedovati malo o ljubem Bogu in njegovih očetovski previdnosti, a ni hotel poslušati. „Preubožen sem in prebeden,“ je dejal, „Bog me ne mara in ljudje se me ogibljejo.“ — „Poslušaj, dragi prijatelj, Bog ljubi uboge in jih hoče storiti srečne; tudi tebe ljubi.“ In tako sem nadaljevala svoj razgovor. Pripovedovala sem mu o božji ljubezni do ljudi, o odrešenju in vseh dobrotah, ki jih je storil božji Sin ljudem. Bolj in bolj se je pri teh besedah jasnilo lice revnega črnca in ne da bi me prekinil, poslušal me je do konca. Potem je proseče dvignil roke in me prosil zopet, priti kolikor mogoče kmalu, da bi ga dalje poučevala o božji resnici. Rada sem obljubila in mu ob slovesu še dala nekaj biserov, da bi si lahko kupil nekaj hrane. Besede blagoslova in hvaležnosti so nas spremljale, dokler nas ni izgubil izpred oči.

Sedaj — malo naprej v vasi: žene, možje in otroci beže od strahu in se poskrijejo v svojih kočah. Me pa smo jih kljub temu po domače pozdravljale, kakor je v navadi („Želim vam mnogo krav“!). Zdelo se nam je, da jih je to malo pomirilo, kajti kmalu so prišli mali in odrasli; bližali so se celo bolniki, med njimi tudi malo otroče, podobno bolj okostju, kot živemu bitju. Seveda smo mu dale takoj naj-

boljše sredstvo, da bi mu zasigurale lep prostor v nebeškem raji. Komaj smo bile gotove, prosi nas iskreno mlad mož, ki je bil vpisan za pripravo na sv. krst, da bi šle k njegovi umirajoči materi. „Malo sem jo že poučil,“ nam je dejal, „naj bi prejela sv. krst. Pojdite hitro, mama, preden zapre oči za vedno.“ Pospešile smo korake. Ko smo stopile v borno kočo, smo v resnici našle bolnico v zadnjih zdihljajih. Ponovila sem hitro najpotrebnejše, kar se zahteva za prejem sv. krsta, nakar sem ji podelila težko pričakovano zdravilo. Dan potem smo zvedele, da se je njena duša še tistega večera napotila proti nebu.

Mnogo bi lahko še pripovedovala, vendar bi zavzelo preveč dragocenega prostora „Odmeva“, in rada bi še čitateljem pripovedovala o mojih malih, črnih ljubljencih, kojih vzgoja igra precejšnjo vlogo za prihodnji misijon. Zjutraj ob 8. uri ropota „ngoma“ (domači boben), ki nadomešča uro in označi čas pouka. Ob pol 9. uri je jutranja molitev in petje, potem narekovanje katekizma in razlaga. Nedavno sem vprašala malega paglavca, ali imajo v nebesih tudi kaj vina. „Seveda, mama, imajo tamkaj vina.“ — „Razloži mi malo, je-li to isto vino, ki ga vi pridelujete?“ (Bagoyci pridelujejo neko vrsto vina iz banan). — „Ne, mama, to ni takšno!“ — „Povej mi torej, kakšno je vendar.“ — „To je vino ljubega Boga,“ je bil točen odgovor.

Po razlagi je malo odmora, potem je ura za čitanje in pisanje, za učenje molitvic na izust, za svetopisemsko zgodovino itd. Popoldne prehodim vas in polja, da obiskujem one, ki so manjkali, in ti mi večkrat rekaajo: „Mama, dajte mi krpičo blaga, da se oblečem, potem pridem vsak dan v šolo.“ Žalibog, ne morem uslišati njih prošenj, dokler ne pridejo na pomoč malim ubožčkom dobrodelna srca. Oj, kako rada bi jih učila sklepati male rokice v molitev za svoje dobrotnike!

Skleniti hočem sedaj svoje pisanje, priporočujoča se v molitev Vam in vsem velikodušnim dušam.

Misijonski dopisi.

Apostolski vikariat Francoski Sudan.

Prečastiti škof Lemaitre, apostolski vikar Francoskega Sudana, poroča naši generalni voditeljici o stanju svojega vikariata sledeče:

Po svojem dohodu v apostolski vikariat, ki mi ga je zapala sveta stolica, nisem storil skoro nič drugega, kakor da sem potoval na vse strani, hotoč se seznaniti z različnimi misijonskimi postajami in videti, kaj se da lahko storiti za prospeh naše svete vere, posebno v odličnih središčih.

Prvo svoje apostolsko potovanje s pomočjo kolesa sem ravnokar srečno končal. Nočem trditi, da je v mojem ubogem vikariatu vse po moji želji, da je misijon v zelo cvetočem stanju, da je misijonarjem treba orisati le divoto naše krščanske vere in izpreobrnejo se velike množice; ne, to bi bilo hudo pretiravanje. Kakor v drugih vikariatih, je tudi tukaj, in mogoče še bolj ko kje drugod, apostolsko delovanje jako težavno. Prvič je podnebje zelo nezdravo, in potem se pravi premagati črncem prirojeno malomarnost in brezbriznost, ki jo potrjuje pri nekaterih še izlam, h kateremu spadajo. Vendar ima krščanstvo še dosti veselega uspeha na Gornjem Senegalju in Gornjem Nigrju. Samo dve misijonski postaji se kažeta nesprejemljivi za resnice krščanstva, ne mogoče radi pomanjkanja gorečnosti misijonarjev — ti so v vsakem oziru vzorni — ampak radi mohamedanstva, ki je zelo razširjeno v onih pokrajinah, in radi skrivnih družb malikovalcev, katerih prazna vera ima korenine zelo globoko.

Dovolite, gospa grofica, da Vam poročam o uspehih, kar mi je pisal pred kratkim neki goreč misijonar, ki ga je, žalibog, pobrala smrt: „Mi smo lahko zadovoljni s svojimi katehisti; v Malou-u (neka od Dingnira odvisna vas) ima krog 70 poslušalcev. Tri ali štiri nedelje preživi ves ta dan 6 deklic redno pri sestrah. Celo naša nehvaležna Dingnira, se zdi, da se manj trdovratno ustavlja našim poskusom izpreobračanja. Za veselo izpremembo se imamo zahvaliti poleg Bogu tudi nekemu prejšnjemu našemu učencu, ki mu je osebno nemogoče, da bi nas obiskal vsako nedeljo. Ni še polnoleten, mora še sam nadzorovati obdelovanje družinskega polja in ima za varuha hudega strica. Kljub temu zbere vsak večer, ko se povrne s polja, kakih 20 tovarišev, da molijo, in jih poučuje katekizem. P. Raisseau je našel na povratku s potovanja nekatere izmed njih na polju klečeče in moleče, kar bi doma ne smeli storiti.“

Isti pater mi je dejal nekaj dni pozneje: „Šolski otroci so se obrnili na nas s prošnjo, na katero nismo bili pripravljeni. Radi bi imeli samo dvakrat na dan hrano, da bi lahko dali vrednost tretjega kosila svojim ubogim staršem. Za onega, ki pozna samoljubje, veselje do jedi in dobre želodce, je to znamenje nove duševne smeri.“ Naj se zdijo taka dejstva še tako malenkostna, so vendar v primeri s prepričanjem tega ljudstva, kakršno je bilo pred enim ali dvema letoma, dokaz, da veje vsaj med mladino nov, krščanski duh, ki ga bodo misijonarji izkoristili.

V istem kraju je lhita, eden izmed najstarejših od očetov Sv. Duha ustanovljenih misijonov. Vedno je še najbolj cvetoč zbog gorečnosti misijonarjev in spretnosti katehistov. Dozdaj so ti marljivi, mladi ljudje — kakor so vobče tudi v Dingniri — delovali brez vsakega plačila, žrtvujoč čas in trud za Boga in sveto vero. Za trajnost je bilo stanje nevzdržljivo, in sklenil sem dati vsakemu izmed šestih ali sedmih katehistov, ki delujejo v teh krajih, malo posestvo. Sicer je to za že tako ubogi sudanski vikariat novo breme, a zaupam na katoliško caritas, ki mi bode gotovo pomagala to mlado ljudstvo preživljati in razvijati dalje.

Kakor vidite, gospa grofica, se ne morem tako pritoževati čez svoj zapadni del vikariata, čeravno je v vsakem oziru najnehvaležnejši. V njem deluje 19 patrov in 12 sester, ki so razdeljeni na šest postaj. Prejšnjega leta so ti šteli 862 novokrščencev in 660 katehumenov, in to število je naraslo v zadnjem letu na 978 novokrščencev in 682 katehumenov.

Kar se tiče naših vzhodno ležečih misijonov, ki ste jih, gospa grofica, bolje spoznali po misijonarjih, ki jih podpirate, so v najbolj cvetočem stanju. V ozemlju Mossi, ki je v primeri z drugimi jako obljudeno in tako veliko, kakor četrti del Francoske, imeli smo do zdaj le tri postaje s patri in ena izmed njih, Navaro, je še popolnoma na novo ustanovljena in obstoji od leta 1906. Kljub temu je štela v prejšnjem letu 454 novokrščencev in 1100 katehumenov. Žetev obeta biti bogata, in brezdvomno bode božje kraljestvo tukaj hitro napredovalo, kajti teh preprostih samoraslih narodov še ni zastropil mohamedanizem. Dosedaj radi gotovih okoliščin še nismo mogli dosti storiti zanje. Te okoliščine so, Bog bodi hvaljen, izginile; zopet vlada mir, in tako nam je mogoče ustanavljati nove postaje. Ne morem Vam prikrivati, gospa grofica, da se hočem okoristiti s tem mirnim razpoloženjem in pomnožiti v tem tako zanimivem delu mojega vikariata misijonske postojanke, primerno z mojimi sredstvi.

Že letos sem začel pripravljati nov misijon v Reo, nekem sorodnem ljudstvu Navarov, 120 km severnozahodno od Nagherdougou-a, in upam ustanoviti prihodnje leto, ako mi bo dobro-

hotno pomagala Družba sv. Petra Klaverja, naselbino sester v Naghadougou-u. Za ta, Vam dobro znani misijon, so potrebe vedno večje. P. Thevenaüd mi je nedavno dejal, da so mladeniči, na misijonih vzgojeni, že skoro vsi dobri za žentev; isto je tudi pri mnogih kristjanih po vaseh. Toda odkod naj vzamejo resnobne, krščansko vzgojene ali vsaj v glavnih resnicah svete vere dobro poučene deklice? Isti p. Thevenaüd se je popolnoma posvetil tej nalogi, kajti od tega zavisi bodočnost njegovega misijona. Mnogo radoznalih deklic so sprejele krščanske družine, kjer lahko nanje pazijo in jih učijo. To pa je vse le začasno, dokler mi ne bode omogočeno po Vašem milosrdju, da pokličem sestre v Naghadougou.

Moje poročilo, gospa grofica, se je podaljšalo, in oprostite, da Vam jemljam toliko dragocenega časa. Vendar bi omenil rad še en misijon, ki se mi dozdeva, ne vem zakaj, še bolj zanimiv, kot ta dva, toliko obljubujoča sosednja misijona Naghadougou in Koupela: Navaro. Nahaja se v deželi Gourounsi, najbližnjih sosedov roda Nossis. Tu vladajo še patriarhalne razmere; druge avtoritete, kakor družinskega poglavarja, za karsibodi ne priznavajo. Nasprotno so njihovi sosedje že davno pod poveljstvom enega samega poglavarja, ki zbira okrog sebe nekaj podglavarjev. Dežela Gourounsev je bila dolgo let shramba zaloge za sudansko trgovino sužnje, da, celo za severno Afriko. Imel sem poprej priložnost srečavati jih v Ghardaji; eden izmed njih je opravljal celo težavno službo misijonskega kuharja.

Odkar so si Angleži in Francozi razdelili te pokrajine, so izginili roparski napadi in z njimi tudi trgovina s sužnji. Mir vlada zopet v teh, nekdanj vedno v vojskah zapletenih deželah, in Gourounsi so se izkazali za boječe in leno ljudstvo, vendar odkriti in brez prevare, v nasprotju s sosedi, pri katerih je laž in hinavstvo na dnevnem redu. S svojim odkritim značajem so Gourounsi v marsikakem oziru slični Evropejcu in so napravili dober vtis na mene. Akoravno boječi, so vendar ob priliki zelo odločni in znajo to tudi pokazati. Tako so se trije mladeniči raje odpovedali nedeljskemu obedu, kakor da bi zamudili sveto mašo. Neki zidar, ki je delal z drugimi katehumeni vred 20 km daleč od misijona, je šel vsako soboto zvečer s svojimi pomagači dolgo pot nazaj v Navaro, bil je naslednjega dne z njimi pri sveti maši in se na večer zopet vračal, da bi zjutraj v ponedeljek nadaljeval svoje delo. Najde se včasih pri njih, posebno pri otrokih, jako fin čut, ki ga zasledimo komaj pri izobraženejših otrokih v Evropi. Tako je dejal neki pater malemu šolarčku: „Ako boš zelo priden, bodo prečastiti škof tvoj prijatelj.“ — „Ne,“ je odgovoril deček, „škof so moj oče.“ Drugikrat je bil majhen deček sam pri kolesu nekega patra in je hotel iz upravičene radovednosti

ogledati si bliže njemu neznan predmet. Potipal je stroj od vseh strani in odprl neko zatvornico. Zrak je takoj ušel z velikim šumom; ubogi paglavec je bil popolnoma iz sebe in mislil, da je čudež, kar je napravil. Toda namesto, da bi hitro zbežal, kot bi storil vsak njegove starosti, šel je pogumno k patru in rekel: „Pater, pokvaril sem vam železnega konja; le kaznujte me!“ (Sic!)

Pri Gourounskih žena nikakor ni podrejena možu, in ako moramo delovati v drugih delih vikariata za enakopravnost žene, se zdi, da je tukaj poprej nasprotno potrebno. Te dame moramo spominjati na besede sv. Pavla do Korinčanov: „Ako je Kristus glava moža, potem je mož glava žene.“ Vendar se še ne čutijo posledice tega preobrnjenega razmerja, in zdi se, da se jih Bog poslužuje za razširjanje krščanstva. Medtem, ko po drugih misijonih žene delajo rajše vse drugo, kakor da se dado poučevati in odgovarjajo klicu božjemu najnazadnje, so tukaj bile prve, ki so obiskovale pouk v katekizmu; 75 se jih je dalo že prosinca vpisati za katehumeni. Ta uspeh je naravno prevelikanski, da bi se hudobni duh nekega dne ne potrudil uničiti dela milosti. Vseeno dá to gibanje upati na ugodno bodočnost za misijon Navaro, ki obstoja šest let. Prvi dve leti sta se porabili za zidanje in različne poskuse, ki so neizogibni pri kakem novem podjetju.

Prvi krsti so se podelili šele letos, t. j. po štiriletnem pouku, kakor nam predpisuje pravilo. Z Navaro se samoobsebi umevno ne more meriti, kar se tiče števila kristjanov sosednjih postaj, toda upravičeno je upanje, da jih bo kmalu prekosil; kajti število katehumenov znaša 319, ne dosti manj ko v Waghadoungou-u, kjer jih je bilo 355, danes pa 429. Tudi tu bi bile samostanske sestre jako potrebne, v prvi vrsti radi posebnega značaja žen. V Navaro jih bodo gotovo poklicali, in ako bodo delovale potem sredi teh preprostih in dobrovoljnih duš, sem prepričan, da se bode število kristjanov podvojilo. Toda kdaj bodo prišle sestre? To zavisi od velikodušnosti kristjanov evropskih . . .

Opomba uredništva. Sester bi se ne manjkalo, toda manjka denarja, da bi jih vzdrževali. Zakaj je pomožnih misijonark v Afriki, ki s svojim delom spravljajo skupaj ta denar, zakaj jih je le tako malo?

Apostolska prefektura Rhodezija.

Preč. p. Biehler piše naši generalni voditeljici iz Empandenija 3. grudna 1912:

Srčna hvala za vzpodbudne besede. Istočasno z Vašo razglednico imeli smo še neko drugo veselje: enourna ploha nam je prinesla končno vode; bil je zadnji čas. Seveda to še ne zadoštuje, da bi rastle trava, še manj pa vrtna zelenjava itd. Naša živina gineva dalje. Leto je že, odkar smo imeli na svojih mizah zadnjikrat mleko, surovo maslo in zelenjavo. Bili smo vsi po vrsti bolni; celo stari p. Hartmann, ki je gotovo navajen

P. Andrej Hartmann, veteran Empandenija.

podnebja. — Vročina je takšna, da sem potoval ponoči, čeprav v nevarnosti, da zaidem. Ob petih ali polšestih začnem spovedovati, moliti rožni venec, sv. mašo, s poukom in obhajilom; potem poučujem katekizem s posebnim ozirom na novokrščene in po enournem pouku se vračajo otroci domov. Tedaj je poldevetih. Prihodnjega dne sem drugje, sledečega zopet na drugi postaji in imam skoro vedno po 70 spovedi in obhajil. Tako gre ves teden do petka zvečer, ki me privede do glavne naselbine misijonske za soboto in nedeljo.

Moj mladi gobavec je umrl; v zadnjih treh mesecih je vidno hiral in slednjič je bilo njegovo telo le še ena velika rana.

Nikdo ni šel k njemu razen matere in nas. Vsak teden sem mu prinesel sv. obhajilo, radi oddaljenosti na konju. Toda bila ni malenkost priti v njegoro kočo, ki je imela namesto vrat le malo luknjo. Ko sem po rokah in nogah prišel v kočo, sem moral iskati na zemlji mal prostorček, kamor sem lahko postavil Najsvetejše; kajti tu ni bilo ne mize ne stola, niti kaj drugega, razen nesnage. Ko sem z nevarnostjo, da si zažgem svojo sutano in se zadušim v dimu, osnažil majhen kotič, položil sem sveti zakrament

na korporale itd., spovedal bolnika in mu pomagal po svojih najboljših močeh. Gotovo je v nebesih, kajti bil je dober človek. — Molite za nas!

Napredovanje izlama v Nigeriji.

P. Strub, član lijonske misijonske družbe, ki je na povelje svojega apostolskega prefekta ustanovil na severu Nigerije več misijonskih postaj, daje nam izrazito siiko težkoč, ki jih stavi izlam katoliški Cerkvi. Piše:

„V pokrajini, ki jo hočemo pomisijoniti, prebivajo v prvi vrsti rodovi Huassa, Nupe in Fullani. Že ta imena značijo, da je prebivalstvo mosleminsko. Ti domačini so jako bojeviti. Smoter njihovih dozdanih bojev je bilo podjarmljenje sosednjih rodov in njih izpreobrnjenje k izlamu, kakor so delali Arabci. Kljub temu so se jim še upirali nekateri poganski rodovi po pogumu svojih bojnikov in s pomočjo zavarovane lege pred napadi. Vsekakor je ne moremo smatrati za izdaten jez pred prodirajočim izlamom. Vendar pa so posamezne skale, kjer se bodo kljub vsemu dale pozidati posamezne cerkvice Kristove. Zato je zadnji čas, da se začne s podjetjem.

Pod energično in miroljubno angleško vlado je izginilo že mnogo ovir, ki so ločile dozdej posamezne rodove. Vojske, ki so pustošile deželo in ki so šele potem nehale, ko se je moštvo, sposobno za vojno, medsebojno pobilo, so se končale. Suženjstvo se goji le še popolnoma na tihem. Vasi so spojene med seboj z dobrimi širokimi cestami, kjer potuje danes otrok varneje, kot poprej trop oboroženih. Železnica vzdržuje promet med notranjo deželo in pristanišči. Številna upraviteljstva in cela mesta se dvigajo, kakor na čarovniško besedo. Širi se povsod blagostanje in zamorci se učijo spoznavati vrednost denarja.

Z ozirom na vero takšen napredek ni vedno ugoden. Z udobnimi prometnimi sredstvi pridejo v ozko dotiko z rodovi, ki so jih poznali komaj po imenu. Naselbinska središča belcev so pravi Babilon: sto in še več rodov, različnih jezikov, šeg in vere pride tamkaj vkup radi kupčije. Toda že lahko opažamo element, čigar vpliv bode merodajen na civilnem in verskem polju. To je izlam. V prejšnjih časih so prišli izlamovi apostoli visoko na konjih, s turbanom na glavi, v roki krivo sabljo. Njihov uspeh se je tamkaj nehal, kjer se jim je postavilo v bran hrabro ljudstvo ali naravne ovire. Danes hodi tudi izlamski apostol po poti mirnega vojskovanja. Tako ima povsod dostop in lahko povsod oznanja vero na Alaha in njegovega preroka brez vsakih težkoč. Spretnemu „Mallamu“, ki ima po lastnosti plemena

isto mero zvitosti in žilavosti, ni težko pregovoriti nevednega, lenega zamorskega poglavarja, posebno, ako se lepo ustreza njegovim mesenim nagnjenjem. Amuletne vrečica „Mallamova“ in druge praznoverne spletke poskrbijo ostalo. Ako je poglavar pridobljen za novo vero, sledi mu potem brez vse težave ves rod. Dogodi se pač tudi, da pridejo v tisti kraj mladi kristjani, razpršeni iz kakšnega misijonskega središča. Vendar niso kos brezobzirnosti fanatičnih mosleminov. Razkadi se njihova vera, kakor pleve v vetru, ali pa jih potegne nepremagljivi izlam nase kot magnet železno piljevino. Po človeški sodbi bode cela Nigerija v kratkem postala mosleminska.

Gotovo to ni pretirana trditev, ako vidimo, kako rapidno se razširja izlam. Treba je leta, da postane zamorec pravi kristjan. In ako ga prezgodaj prepustimo samemu sebi, pade le prelahko nazaj v divje malikovalstvo. Pokristjanjevanje divjakov je le premnogokrat glas v puščavi, udarec v zrak. Učenci Mohamedovi rabijo manj časa in jih stane manj truda. Približajo se prvemu poglavarju, ki ga dobe, bodisi, da je še tako neznan, še tako umazan in pokvarjen: v nekaj dneh je junak. Kakor bi kvišku pogledal, ga naučijo molitvic, umivanj in drugih izlamskih šeg. Potem ga vtaknejo v dolgo mosleminsko obleko, poveznejo mu na glavo turban, pripašejo krivo sabljo, posade potem dečka na ponosno kljuse, in sam se ne pozna več od dostojanstva in veličanstva! Domišljati se velikega in se bahati zamorcu sploh ni težko. S tem je novi Emir in sodrug Saladinov dogotovljen. Poganstvo ga več ne miče. Poglavarju in celemu njegovemu malemu kraljestvu dene dobro, kar jim koran dovoljuje in ponuja, in za nič drugega jim ni več. Po afrikanskem pojmovanju naj bi tako pomenil izlam nek zunanji uspeh. Ljudstvu, ki je od njegovega duha podjarmljeno, ostane za vedno zaprta pot k višjim idealom krščanstva.

Bolestno gleda misijonar, kako hitro odidejo vse te duše za vedno njegovemu vplivu. Žito bi bilo zrelo, toda manjka delavcev! Vendar čudovita so božja pota! Jabolko je bilo vzrok nesreče vsega človeštva! Kdo ve, ne bode li majhen dar kakšnega ubogega ali bogatega bralca teh vrstic povod izpreobrnjenja kakšnega celega naroda!

Kratka misijonska poročila.

Škof Sweens. M. A. piše nam iz Rubje 4. kimavca 1912: „Napravili smo končni račun za leto 1911./12. (od mal. srpana do mal. srpana), ki odkriva številke, ki so za misijonarje in za vse, ki nas podpirajo in delujejo z nami za zmago-slavje pravice v tem delu sveta, zelo razveseljive. Gotovo vas ne bom nadlegoval, če vam jih nekoliko na-štejem. Nasprotno, hvalili bodete z nami vred Boga za vse dobro, kar izvršuje po svojih nevrednih služab-nikih. — Vikariat Južna Nyanza ob-sega 23 postaj s 87 misijonarji, de-loma mašniki, deloma brati, 21 sa-mostanskih (belih) sester, 215 ka-tehistov, 17.740 novokrščencev in 12.461 katehumenov. Število krstov pride letos na: 1776 odraslih, 1142 otrok iz krščanskih zakonov, 1856 v smrtni nevarnosti; skupno število krstov: 4774. Odkupili smo 101 sužnja in imeli pod streho 340 sirot in vdov ter jih redili. Streglo se je 204.000 bolnikom, otrok v šoli je bilo 4298. Obhajil se je podelilo 584.000 (100.000 več kot prejšnje leto.) Veliko in malo semenišče ima skupaj 90 gojencev, kojih je prejelo 9 že tonzuro. — Te številke naj pri-

čajo, kako potrebujemo pomoči od strani Družbe sv. Petra Klaverja. Naj nam pomaga še v bodoče!“

Prenočil na potu! P. Jožef Klemann, misijonar v Nemški Južnozpadni Afriki, piše: „Težko naložen, torej z 20 voli vprežen voz je obstal. Živali so izpregli in pasle so se v bližini. Ljubi mesec še ni izšel, bilo je ob 9 zvečer —, zato huda tema. Bil sem izmučen do smrti od naporenega potovanja in nena-vadne vročine. Toplomer je prišel v senci na 40 stopinj C. Napravil sem požitek mrzle kave in se podal k po-čitku, kolikor eden zažene kamen oddaljeno od voza, ter legel v mehke pesek, medtem, ko so sopotniki še kramlali in večerjali. Ko sem se pa zbudil z dnevnim svitom, opazil sem, da sem spal na sredi pota v tiru. Radi teme in utrujenosti zvečer nisem zapazil, da ležim na sredi ceste, kjer vozijo vozovi in kola. Komaj sem vstal — ni bil še dan — že je pridrdral voz, vprežen z 18 čilimi, debelimi voli. V polnem teku se nahajajoči tovorni voz bi me lepo povozil, ako bi me ne zbudil še o pravem času moj sveti angel varih.“

Iz uredniške mape.

Kakor se pravo vrednost katoliške vere šele takrat učimo prav ceniti, ako vidimo nesrečo istih, ki jo morajo pogrešati, dokazujejo naslednje vrste, ki nam jih je poslal nek tesar: „Smel sem že sam po božji dobroti in ljubezni v malih obrisih opazovati razmere v Egiptu. Resnično, silno dragocena dobrota je sveta katoliška vera! To spoznamo in cenimo mnogo bolje šele v obližju poganov in brezvercev. Bogu bodi hvala za sveto katoliško vero! Naj bi ljubi Bog poslal vedno več delavcev k veliki žetvi duš!“

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Marija Sorg, 14. kimavca. Po skoro dvamesečnem bivanju v Marija Sorg nas je danes naša častita generalna voditeljica za-pustila, da se vrne v večno mesto.

Memento za umrle.

Preč. **Joannes Maria Pannetier**, misijonar v Dahomeiju, je umrl dne 22. kimavca 1913 v Athiemi v starosti 27 let.

Kaj je „Družba sv. Petra Klaverja“?

Družba sv. Petra Klaverja je ustanovljena za podpiranje afriških misijonov.

Namen te Družbe je tedaj razširjevanje božjega kraljestva v Afriki, reševanje duš ubogih zamorcev in pa reševanje sužnjev.

Družba sv. Petra Klaverja obstoji:

1. iz družbenic sv. Petra Klaverja, ki se imenujejo tudi „pomožne misijonarki za Afriko“ ter se posvečujejo izključno pomožnemu delovanju v prid afriških misijonov iz daljave;

2. v Družbi so dalje zunanji udje, pospeševalci in pospeševaljice (letni donesek K 2.—) in

3. končno so v Družbi udeležniki (udje „Misijonske in Otroške zveze“, ki plačujejo na leto 50, ozir. 24 vin.).

Kdor želi postati pospeševalci ali pospeševaljica Družbe, pošlje naj svoj naslov z letnim doneskom na Družbo sv. Petra Klaverja v Solnograd, Dreifaltigkeitsgasse 12, ali v Ljubljano, Pred Škofijo 8, II. nadstr., ali na kako drugo Družbino podružnico. Prosilec dobi takoj sprejemnico in svetinjo.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca grudna.

Dne 21. grudna, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. grudna, na praznik sv. apostola Janeza Evangelista.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu kimavcu 1153 K 46 v.

Primožič J. nabral 7 K 30 v, Kovačič T. nabrala 5 K 24 v, Seljak A. 1 K, Žibret M. 2 K, Žibert N. 2 K, Mikusch J. 5 K, Erjavec A. 2 K, Filipič M. nabrala 1 K 20 v, preč. g. župnik L. Kolbezen 4 K, Mole A. 2 K, Jurca M. 1 K, Brenčič J. 2 K, Izanc F. 1 K, Križnik H. 1 K, Petan A. 40 v, Ambrožič 40 v, Sodija M. 48 v, Bricelj A. 40 v, Cik M. 1 K, Sadar T. 40 v, Šimec M. 20 v, Šlevar F. 40 v, Izanc A. in E. 40 v, Tomažič F. 20 v, Jeretina J. 44 v, Porenta F. in U. 40 v, N. N. 12 v, Porderžaj M. 20 v, Dvoršak L. 19 K, Keržič M. 2 K, Pance H. 2 K 50 v, Petrič K. nabrala 3 K, N. N. 1 K, N. N. 1 K, Skwarce M. nabrala 10 K, Jenčič J. 7 K, Fille T. 8 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Kuntarič M. za svojega krščenca Jožefa 4 K; Petrovič B. prispevek za odkup in botrinski dar dečka na ime **Mihael** in deklice na ime **Barbara** 45 K; Demšar M. prispevek k botrinskemu daru za deklico na ime **Olga** 20 K; Kunčič M. prispevek k botrinskemu daru za dečka na ime **Mihael** in **Matevž** 44 K; Črne R. prispevek k botrinskemu daru za deklico na ime **Marija** 20 K; Neimenovana botrinski dar za dečka na ime **Jožef Marija** 24 K; Mohar J. botrinski dar za dečka na ime **Jožef** 30 K; Neimenovana botrinski dar za dečka na ime **Avguštín Jožef** 30 K; Kokošinek M. botrinski dar za deklico na ime **Marija** 24 K. Mohar J. za podobo krščenca 10 K.

Za katehiste: N. N. 1 K.

Za kruh sv. Antona: N. N. 1 K, N. N. 20 v, Pikec M. nabrala 5 K, Nose A. 2 K 40 v, Sedej A. 1 K, Baša M. 5 K, Kolar M. 4 K 10 v, Esih M. 6 K, Igljč K. 3 K 20 v, N. N. 2 K, Kump M. 1 K, po Žnidaršič J. 70 v, Barborič U. v zahvalo za uslišano prošnjo za zdravje 10 K, Najgerlič A. 3 K, Senekovič V. 1 K, Perger M. 1 K, Žibret N. 1 K, Rus I. 1 K, Kot M. 14 K 60 v, Divjak A. 1 K, Šoper I. 40 v, Dolšek 1 K, Polak N. 1 K, N. N. 1 K, Mrše M. 1 K, Sluban T. 4 K 50 v, Crepinšek J. 6 K, Marzidovšek T. 2 K, Neimenovana 2 K, Stožir F. 2 K, Stožir M. 1 K, Flies U. 1 K, Kožuh A. 1 K, Somrek A. 1 K, po Franc Kupčiču nabrano od dobrotnikov iz Celja 24 K, Lovšin J. in Al. 2 K, Benda A. 2 K 50 v, Domicelj A. 5 K, Koren S. 20 v, N. N. 40 v.

Za Klaverjev vinar: Petriček 45 v, Žnidaršič J. nabral 4 K 20 v, nabrano v tobačni tovarni: po Končan F. 6 K 86 v, po Širca R. 35 K.

Za otroško zvezo: Nabrang po: Šamperl J. 4 K 25, Zupan H. 76 v, Anderlič J. 8 K, Igljč 80 v, Čehovin K. 5 K 60 v.

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov: 8 K; nabrano po: Šenk M. 2 K, Petrič K. 15 K, Sernak 28 K, Hočevar M. 20 K, F. N. 11 K, preč. g. P. Valerijan 20 K, Žibret M. 11 K, Hladnik H. 2 K, Barl I. 3 K, Lovšin F. 2 K, Turk J. 4 K, Horvath A. 27 K, Koren S. 24 K, Benedičič M. 2 K, Sikula I. 26 K.

Za misijonsko zvezo: Fille T. 50 v, Sedej A. nabrala 1 K 30 v, Fermautin 50 v, Slimšek T. nabrala 10 K 4 v.

Za Klaverjevo družbo: Žibert A. 1 K, Zaplotnik 1 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega od neimenovane osebe 2 K.

Podporniški prispevki: Peršin I. 2 K, Ferlič M. 2 K, † Habe J. 4 K, Svetel M. 2 K, Sedmak J. 4 K, Leber M. 2 K 20 v, Sluban T. 4 K.

Skupna vsota 1153 K 46 vinarjev.

Poslano v predmetih: Po Kostanjevec M. od neim. osebe: lepe knjige, rožne vence, križce in svetinjice itd.; F. N.: svetle prevlake stekleničnih zamaškov; častita sestra Katarina, usmiljenka v Celju; rabljene znamke; od več oseb: rabljene znamke. Kovačič Ant. in več dobrotnic: lepe obleke za dečke, mnogo šolskih reči, igrače, jaslica, rutic za deklice itd., vse za božičnico ubogim zamorčkom, posebno krščencu „Rajmundu Bratanič“. P. Dionizij Pristovnik: mnogo rabljenih znamk; And. Vilhar: mnogo znamk.

V molitev se priporoča: Preč. g. kanonik † Jan Lukežič in g. † Jos. Habe.

Dobrodošlo božično darilo.

V prid afriških misijonov nudimo letos priliko vsem prijateljem misijonov za božične praznike združiti z darom miloščino za misijone s tem, da v prid afriških misijonov naša vsestransko priljubljena vina v okusno izdelanih vinskih košaricah po K 6.75, 8.50, 10.50 in višje priporočamo, ki so posebno pripravna za darila.

Tudi priporočamo za praznike se spominjati na spodaj zaznamovane poizkušne zabojčke. Namenjeni za božično darilo so posebno lično okinčani s smrečjem, trakovi in čestitkami ter se pošljejo po naročilu prosto poštnine inkl. vkladanja po spodaj vpisanih cenah na vsak naslov Avstro-Ogrske kakor tudi v Nemčijo direktno naročniku.

Vrsta vina	^{1/1}	^{1/2}	1 zabojček za po- kušnjo s 4 polstekl. * pošt. in zaboj.
	steklenice	steklenice	
Algerijski muškatovec	2.50	1.35	7.—
Malvoisie mi sec (za sv. maše)	1.95	1.10	5.90
Malvoisie mi doux (za sv. maše)	2.—	1.15	6.10
Malvoisie blanc doux	2.35	1.30	6.40
Malvoisie doux rouge	2.35	1.30	6.40
Samoški konjak	6.—	3.—	14.—

Vsa ta vina se dobivajo pri vinskem oddelku
Družbe sv. Petra Klaverja v Solnogradu, Dreifaltigkeitsgasse Nr. 12.
Oddajalnice so: Dunaj, I. Bäckerstraße 18. — Krakovo, ul. sw. Anny 4. —
Praga, IV. 33.

Obširni popisi za Avstro-Ogrsko in Nemčijo se dobijo zastonj.

Važno! Dovoljujemo si priložiti poštno nakaznico (ček) vsem cenjenim naročnikom „Odmeva“, ter prosimo one, kateri naročnine za tekoče leto še niso plačali, naj bi blagovolili uporabiti priloženo nakaznico. Oni pa, ki so isto že plačali, naj blagovolijo obdržati ček, ter ga prilično uporabiti morda za kak milodar afriškim misijonom, ali za novo pridobljenega naročnika.